

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 5 เทศกาลมหาพรต ปี C

(วันที่ 7 เมษายน ค.ศ. 2019)

พี่น้องที่รัก บรรดาธรรมจารย์และชาวฟาริสีเป็นศัตรูที่ไร้น้ำใจและใช้ทุกสถานการณ์และทุกโอกาสที่เอื้ออำนวยเพื่อทิ่มแทงและทำลายชื่อเสียงของพระเยซูเจ้า เรื่องราวที่เราเพิ่งได้ฟังในพระวรสารวันนี้เป็นตัวอย่างที่สะท้อนให้เห็นความไร้น้ำใจของพวกเขาได้อย่างชัดเจน เป็นความจริงที่ว่าตามธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสหญิงที่ทำผิดประเวณีมีโทษถึงตาย อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่าบรรดาผู้นำศาสนาเหล่านั้นมีความยินดีและความสุขบนกองทุกข์ของหญิงผู้น่าสงสารที่ถูกจับได้ขณะล่องประเวณีเมื่อพวกเขาลากนางมาหาพระเยซูเจ้า พวกเขาใจดำและเจ้าเล่ห์ที่พยายามใช้สภาพที่น่าสงสารของนางเพื่อวางกับดักพระองค์ แต่พระเยซูเจ้าไม่ทรงเพียงไม่ตกหลุมพรางเท่านั้น พระองค์ยังทรงเผยแสดงให้เห็นธาตุแท้ของความชอบธรรมที่จอมปลอมและแฝงด้วยความหยิ่งจองหองของพวกเขาอีกด้วย

ถ้าเราพิจารณาคำถามของพวกเขาที่ว่า **“อาจารย์ หญิงคนนี้ได้จับขณะล่องประเวณี ในธรรมเนียมปฏิบัติโมเสสสั่งเราให้ทุ่มหินหญิงประเภทนี้จนตาย ส่วนท่านจะว่าอย่างไร?”** (ยน 8:5) เราสามารถมองเห็นความเจ้าเล่ห์ของพวกเขาได้โดยไม่ยากเย็นนัก คำถามของพวกเขาทำให้พระเยซูเจ้าตกอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่ต่างจาก **“หนีเสือปะจระเข้”** ไม่ว่าพระองค์จะทรงตอบอย่างไร พวกเขาสามารถใช้คำพูดของพระองค์ปรักปรำพระองค์ได้หมด ถ้าพระองค์ทรงบอกว่าควรให้อภัยและปล่อยตัวหญิงที่ทำผิดประเวณีไป พวกเขาจะกล่าวหาพระองค์ทันทีว่าไม่เคารพและท้าทายธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส เป็นพวกเสรีนิยมแบบสุดโต่งที่ไม่ถือตามกฎระเบียบอันดีงามของบรรพบุรุษ แต่ถ้าพระองค์ทรงเห็นดีกับการประหารชีวิตหญิงคนนั้นด้วยการทุ่มหินจนตาย พวกเขาจะประณามพระองค์ว่าเป็นคนชอบเสแสร้ง ปากอย่างใจอย่างดีแต่พูด เทศน์สอนเรื่องการให้อภัย แต่ตนเองไม่ยอมปฏิบัติตามคำเทศน์สอนนั้น

ไม่มีใครรู้ถ้อยคำที่พระเยซูเจ้าทรงใช้ **“นิ่วพระหัตถ์ขีดเขียนที่พื้นดิน”** (ยน 8:6) อีกทั้งผู้นิพนธ์พระวรสารเองก็ไม่ได้อธิบายความหมายของการกระทำนี้ของพระองค์ด้วย บางทีพระองค์อาจขีดเส้นตรงโยงไปโยงมาเพื่อบอกเป็นนัยๆ ว่าพระองค์ไม่ทรงสนพระทัยสิ่งที่บรรดาผู้นำศาสนาเหล่านั้นอยากรู้เพราะพระองค์ทรงทราบดีถึงจุดประสงค์ที่แท้จริงของคำถามของพวกเขาได้ แต่เมื่อพวกเขายังเข้าขี้นี้ที่จะรู้คำตอบให้ได้ พระองค์จึงตรัสตอบด้วยคำพูดที่พวกเขาไม่คาดคิดว่าจะได้ยินมาก่อน **“ท่านผู้ใดไม่มีบาป จงเอาหินทุ่มนางเป็นคนแรกเถิด”** (ยน 8:7) แน่นนอน คำตอบของพระเยซูเจ้าคงสร้างความตกตะลึงให้กับพวกเขาไม่น้อย เหตุการณ์กลับตาลปัตรและภาวะตกมาอยู่กับพวกเขา แม้ว่าพวกเขาเป็นคนหน้าไหว้หลังหลอกมากแค่ไหน แต่ก็ยังไม่กล้าพอที่จะตีกักตัวเองว่าพวกเขาเป็นผู้บริสุทธิ์และปราศจากความผิดบกพร่องใดๆ ทั้งสิ้น ดังนั้น พวกเขาจึง **“ค่อยๆ ทอยออกไปทีละคน เริ่มจากคนอาวูโส จนเหลือแต่พระเยซูเจ้าตามลำพังกับหญิงคนนั้นซึ่งยังคงยืนอยู่ที่เดิม”** (ยน 8:9)

คำตอบที่พระเยซูเจ้าทรงให้กับบรรดาผู้นำศาสนาไม่ได้หมายความว่าพระองค์ทรงมองข้ามหรือเพิกเฉยต่อการบาป การผิดประเวณี หรือทีกทิกเอาเองว่าการกระทำเช่นนี้ไม่ได้เป็นสิ่งชั่วร้ายหรือเสียหายอะไร ประเด็นที่พระองค์ทรงต้องการชี้ให้พวกเขาเห็นคือ พวกเขาไม่มีสิทธิที่จะตัดสินหรือประณามเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ทั้งนี้เพราะว่าพวกเขาเองก็มีความผิดบกพร่องและเป็นคนบาปด้วยเหมือนกัน ยิ่งกว่านั้น พวกเขาไม่รู้สิ่งที่อยู่ในใจลึกๆ ของหญิงผู้นำสงสารคนนั้น ในแง่หนึ่งการกระทำของพระเยซูเจ้าสะท้อนให้เราเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นผู้พิพากษาที่เปี่ยมด้วยความรักและความเมตตาต่อคนบาป พระองค์ทรงปรารถนาที่จะช่วยหญิงผู้นำสงสารคนนั้นให้พ้นหนีจากบาป พระองค์ทรงรู้สิ่งที่อยู่ในใจของนางและทรงมองเห็นประกายของความสำนึกผิดและเป็นทุกข์เสียใจซึ่งชนะใจและการให้อภัยของพระองค์ ดังนั้น พระองค์จึงทรงเพียงแนะนำหญิงผู้นำสงสารคนนั้นว่าการกลับใจที่แท้จริงควรเป็นอย่างไร พระองค์ตรัสว่า **“ไปเถิด และตั้งแต่นี้ไป อย่าทำบาปอีก”** (ยน 8:11)

สิ่งหนึ่งที่เราสามารถเรียนรู้ได้จากพระวรสารวันนี้คือ เราต้องไม่พิพากษาคัดสินคนอื่น แน่نون เมื่อมีสิ่งไม่ดีและไม่ถูกต้องเกิดขึ้น เราควรแสดงจุดยืนของเราอย่างชัดเจนว่าเราไม่เห็นด้วยกับ **“การกระทำ”** นั้น แต่เราไม่ควรพิพากษาคัดสิน **“คนที่กระทำ”** เช่นนั้น พูดอีกอย่างหนึ่งคือ ขณะที่เราประณาม **“บาป”** เราไม่ควรประณาม **“คนบาป”** นั่นเอง ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงรู้จักเขาดีกว่าเรา หรืออย่างน้อยปล่อยให้เป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่บ้านเมืองที่มีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่องนี้ และสิ่งที่สำคัญมากกว่านี้อีกคือ เราควรดีใจที่รู้ว่าผู้พิพากษาที่แท้จริงของเราคือพระเจ้า ไม่ใช่มนุษย์คนใดคนหนึ่ง พระเยซูเจ้าทรงชี้ให้เห็นในวันนี้ว่าพระเจ้าทรงเข้าใจธรรมชาติที่อ่อนแอและเปราะบางของมนุษย์และทรงพร้อมเสมอที่จะให้อภัยทุกคนที่สำนึกผิด กลับใจ และหันมาพึ่งพระองค์ อย่างไรก็ตาม ความมั่นใจของเราในความรักและพระเมตตาของพระเจ้าไม่ควรที่ใช้อ้างที่เราใช้เพื่อจะทำอะไรก็ได้ตามที่เราต้องการ แต่ควรเป็นแรงผลักดันให้เราพยายามปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นเรื่อยๆ สมกับที่พระองค์ทรงรักเรามากจนกระทั่งยอมส่งพระบุตรเพียงพระองค์เดียวลงมาเพื่อไถ่บาปเรา

พี่น้องที่รัก บางครั้งคนอื่นหรือแม้แต่คนใกล้ชิดที่อยู่รอบข้างเราอาจต่อว่าเราอย่างถูกต้องเพราะความผิดหรือบาปที่เราได้กระทำ บางคนอาจดูเหมือนว่าดีใจหรือมีความสุขกับความทุกข์ใจของเราในขณะนั้น แน่نون เมื่อเราทำความผิดจริง เราต้องกล้ายอมรับความผิดนั้น อย่างไรก็ตาม เราต้องไม่ลืมว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษาที่พร้อมจะแสดงความเมตตาต่อเราเสมอ ขอเพียงให้เราสำนึกผิดและเป็นทุกข์กลับใจอย่างแท้จริง หรือบางครั้งเราอาจถูกกล่าวหาหรือใส่ความอย่างผิดๆ ซึ่งทำให้เราตกอยู่ในสถานการณ์ที่เจ็บปวดทรมานใจ ถ้าเป็นเช่นนั้น สิ่งที่เราควรทำเป็นอย่างยิ่งคือ หันมาพึ่งความช่วยเหลือจากพระเจ้าและไว้วางใจในพยานภาพของพระองค์ จำไว้เสมอว่าพระเจ้าทรงเฝ้าดูแลเราตลอดเวลา พระองค์ทรงรู้จักจิตใจของมนุษย์ทุกคนเป็นอย่างดี คนอื่นจะคิดเกี่ยวกับเราอย่างไรไม่สำคัญ ถ้าเราบริสุทธิ์และถูกต้องจริง พระเจ้าจะทรงอยู่ฝ่ายเราเสมอ **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**